

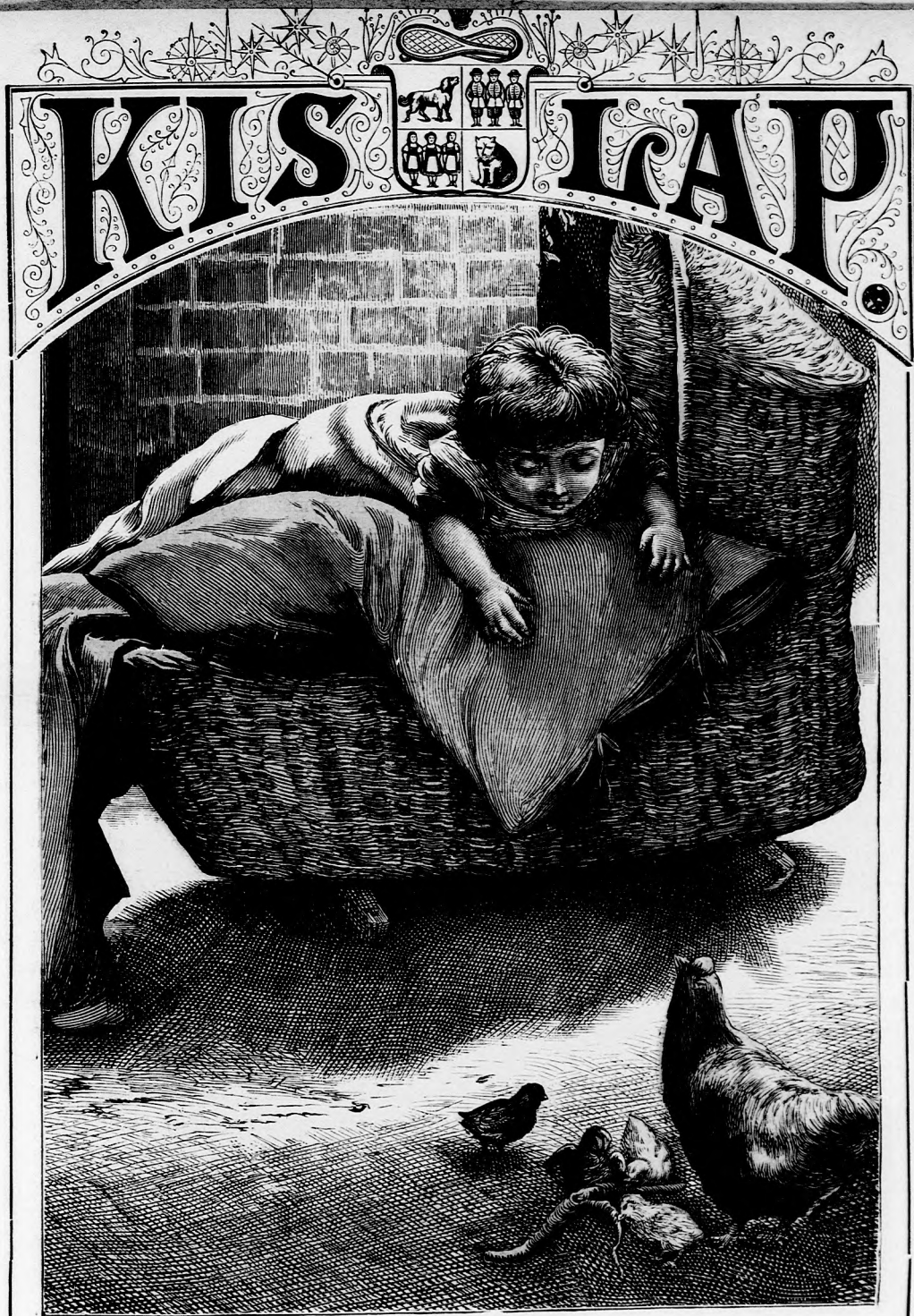
za, Siska
Nándor,
y Emmi
rmuska,
la, Irsay
eitlbaum
y Berta,
ok. F. b.)
b üzenet

gyász-
rsatok,

ei s sze-
febr. 6.

a!
F. b.

enaum-épület.
társulat.

FIAS TYUK. (Lásd a 124. lapon.)

8. szám. — 1879.

Ára negyedévre 1 frt. 40. kr.

XVI. kötet.

AZ ARANY SERLEG.

— Elbeszélés. —

(VII. folytatás.)

BLANKA nem birt tovább uralkodni magán s hangos zokogásba sakadt. Mindnyájan meg voltunk hatva elbeszélésétől s alig tudtuk vigasztalni, mikor végre lecsillapodott így szólt ismét:

— Én most nem tudok hová lenni, hová menni!... Ha visszaindulok Budapestre, talán még utközben elveszek; de ha oda érnék is, nem tudok ott mit csinálni.... Oh kérem, ne üzzenek el, engedjenek itt maradnom... én majd dolgozni fogok, majd tanítom a leányokat... megszolgálom jószágukat, csak addig maradhassak itt, míg jó apácskám visszatér és fölkeres. Ha itt nem maradhatok, nem tudom, mit tegyek!

Ekkor apánk, ki eddig szótlanul, meghatottan hallgatta a kis leány beszédét, hirtelen fölkel s ölébe kapva Blankát, megcsókolta és könyezve mondá:

— Elüzni a házamból tégedet, szegény kis árva? Nem, ne félj! nem taszítunk ki a világba; itt maradsz és ezentul az én gyermekem lész. Isten úgy legyen irgalmas az én gyermekeimnek, amint én atyád leszek ezentul!

Ezután mamánk ölelte meg s így szólt hozzánk:

— Gyermekek, Blankát ezentul úgy tekintsetek, mint édes testvéreteket!

Mi mindnyájan örvendettünk, s úgy öszszecsókoltuk uj testvérünket, hogy alig birt kibontakozni karjainkból. Blanka alig tudott szólani meghatottságában, és zokogva csak ennyit mondott:

— Oh... ha apácskám valaha még visszatér, ... ő meg fogja köszönni... én... én nem tudom.

És így e naptól fogva egygyel többen voltunk a családban. Nem is telt belé sok idő és már valósággal úgy tekintettük mindnyájan, mintha mindig köztünk élt volna. Apácska egy ideig még kutatgatt, irogatott jobbra-balra, hogy megtudjon valamit Blanka atyjáról, de minden kutatás hasztalan volt s így végre abba hagyta. A szomszédok, ismerősök szintén megszokták úgy tekinteni, mint családunk tagját s ő maga is egészen úgy viselte magát, mintha édes testvérünk lett volna.

Pedig ugyancsak másféle volt ám, mint akármelyik közülünk, és voltak olyan tulajdonságai, melyeket talán hibáknak is lehetett volna mondani. Legfőbb volt ezek között rendkívüli büszkesége. Nem mint ha sértőleg bánt volna velünk, vagy tiszteletlen lett volna szüleink iránt; sőt ellenkezőleg, egyikünk sem fogadta oly teljes megadással mamánk intéseit, mint ő; de ha például Ödön az ő szokott pajkos modorában ingerkedni akart vele, ennek rögtön kurtán végét szakította s bár soha sem mondta, mégis meglátszott rajta, hogy titkon különbnek tartja magát nálunknál s én sokszor gondoltam magamban, hogy Blanka vagy nagyon fényes sorsban élt egy ideig, vagy pedig szülei már kicsiny korától tele beszélték a fejét s talán mint nagy titkot, melyet nem szabad elárulni, azt mondták neki, hogy ő valami nem közönséges gyermek. Annyi bizonyos, hogy bár őszintén ragaszkodott hozzánk s a legőszintébb hálával fogadott mindent, mégis úgy tünt fel, mint valami

átöltözött királykisasszony, aki tudja, hogy ő kicsoda, de mégis kénytelen elfogadni mások jótékonyágát.

Ezt azonban lassanként megszoktuk s nem sokára már föl sem tűnt nekünk. Blanka velünk járt iskolába, végezte velünk a házi dolgokat s csakhamar tapasztaltuk, hogy ebben is sokkal fölülmul minket idősebbeket is. Valóságos kedvence lett mamánknak, mert mindent ő tudott legjobban kedvére tenni s arra talán soha sem volt eset, hogy inteni, vagy épen pirongatni kellett volna. Mi akkor nagyon csodálkoztunk ezen s csak később értettük meg a dolog egyszerű magyarázatát, mely abból állott, hogy Blanka nagyon korán, kiesi korában megszokta már az élet gondjait s míg más gyermekek vidáman játszanak, ő már komoly munkával foglalkozott és így elméje érettebb lett, mint más, vele egykoru gyermekeké. Játékainkban is ritkán vett részt s ha már épen el nem küldhette, látszott, hogy mulattatja őt a bohóskodás, valóságos felnőtt leánynak tartotta magát, ami persze kissé hiba volt.

Legjobb barátságban Gáborral volt, nemcsak mert mindig úgy tekintette, mint megmentőjét, hanem mert Gábor legidősebb volt közöttünk s különben is komoly fiu volt. Órákig elbeszélgettek, sétálgattak egymással, Gábor segített neki, ha valami nehezebb lecke volt s védelmezte minden és mindenki ellen, úgy hogy én, ki eddig kedvence voltam Gábornak, néha szinte boszankodtam és féltékeny lettem. De azért én is kénytelen voltam megszeretni Blankát, mert ő hozzám is őszintén ragaszkodott. De bármily bizalmasak voltunk is, hiába kísértettem meg, hogy

multjáról még valamit megtudjak s ha szeliden szemére lobbantottam, hogy titkolózik előttem, aki testvéremnek tekintem, komolyan rázogatta fejét és így felelt:

— Ne haragudjál, édes Mariskám! Nem mondhatok többet senkinek . . . Oh, ha mindent tudnál! . . . De minek? Apácám nincs többé . . . ha megjönne valaha, ő majd mondana többet is.

Egy napon megmutattam neki az arany serleget, melyet a romok közt találtam s elmondtam történetét.

— Sajátságos . . . sajátságos! mondá Blanka alig hallhatólag és szinte elsápadt.

Meglepetve néztem reá s kérdém:

— Talán tudsz valamit erről a serlegről?

Blanka összerázkódott s mintha valami mély álomból ébredt volna fel, mondá:

— Oh dehogya! Csak emlékeztet valamire, amit régen . . . nagyon régen hallottam . . . de már nem is tudom, igaz-e, vagy talán csak álmodtam. Bohóság az egész, nem érdemes rá gondolni.

— De hát mi az, amire emlékeztet?

— Épen azt nem tudom világosan . . . Csak mint valami régi álmokép lebeg előttem . . . hiába erőlködöm, nem tudom visszaidézni emlékezetembe. Hagyjuk el!

Abba hagytuk s csakhamar ez a kis esemény is feledékenységbe merült napi dolgaink, lecckéink közepette.

Több mint két esztendő mult ekként s ezalatt szinte észrevétlenül jelentékeny változás történt a háznál. A legfőbb az volt, hogy mi gyermekek ugyancsak nagyra nőttünk. A szomszéd kis városban lévő iskolákat elvégeztük s most az volt a kér-

dés, mi történjék tovább. A fiukkal hamar tisztában voltak szüleink, azoknak valamelyik nagyobb városba vagy épen Budapestre kell menni, hogy folytassák tanulmányukat, de velünk leányokkal nehezebb volt a dolog s észrevettem, hogy szüleink sokat tanácskoznak, valjon minket is elküldjenek-é nevelő intézetbe, vagy hozassanak nevelőnőt és otthon tanuljunk tovább.

Gábor és Ödön, tudván, hogy folytatniok kell iskoláikat, hamar megbarátkoztak a gondolat-
tal, hogy hosszabb időre távozniook kell a kedves szülő hajlékból. De mi leányok annál feszültebben lestük, mi történik velünk. Etelka, a vidám szeleburdi leány, ropantul óhajtott, hogy a fővárosba menjünk, mert ez valami új, érdekes volt előtte; én azonban és Blanka inkább aggódva gondoltunk erre, csakhogy egészen különböző okból.

Én csöndes, komoly természetű voltam s nagyon megszerettem kedves hajlékunkat, úgy, hogy rosszul esett a gondolat, hogy innen hosszabb időre el kellene

távoznom; aztán jó mamánkra is gondoltam, akinek sokféle házi dolgaiban már némi segítségre voltunk s aki egészen magára marad, ha mi elmegyünk. Kétségkívül Blanka is gondolt erre, de neki valami más oka is volt, mert mikor erről beszéltünk, borzadva mondá:

— Budapestre menni! Oh, ti nem ismeritek azt a nagy várost! Van ott sok

szép dolog, — oh, de borzasztó is!

— Hogyan, te nem szeretnéd, ha Budapestre mennénk?

— Oh szeretném, mert tudom, hogy javunkra lenne és tanulnánk hasznos dolgokat... de különben ez a város szomorú emlékü reám nézve.

Tudtam, hogy Blanka ott veszte

tette el anyját s ott élt nagy szükségben atyjával, nem csodáltam tehát idegenkérését.

— De reményelem, mondám aztán, ha atyánk mégis odaküldene, nem fogsz ellenkezni?

Isten mentsen! Sőt hálás leszek jószágáért. Aztán most nem is úgy lesz,

(Folytatása a 118. lapon.)

A NEHÉZ LECZKE. (Lásd a 127. lapon.)

gondol-
an már
egészen
Kétség-
neki va-
or erről

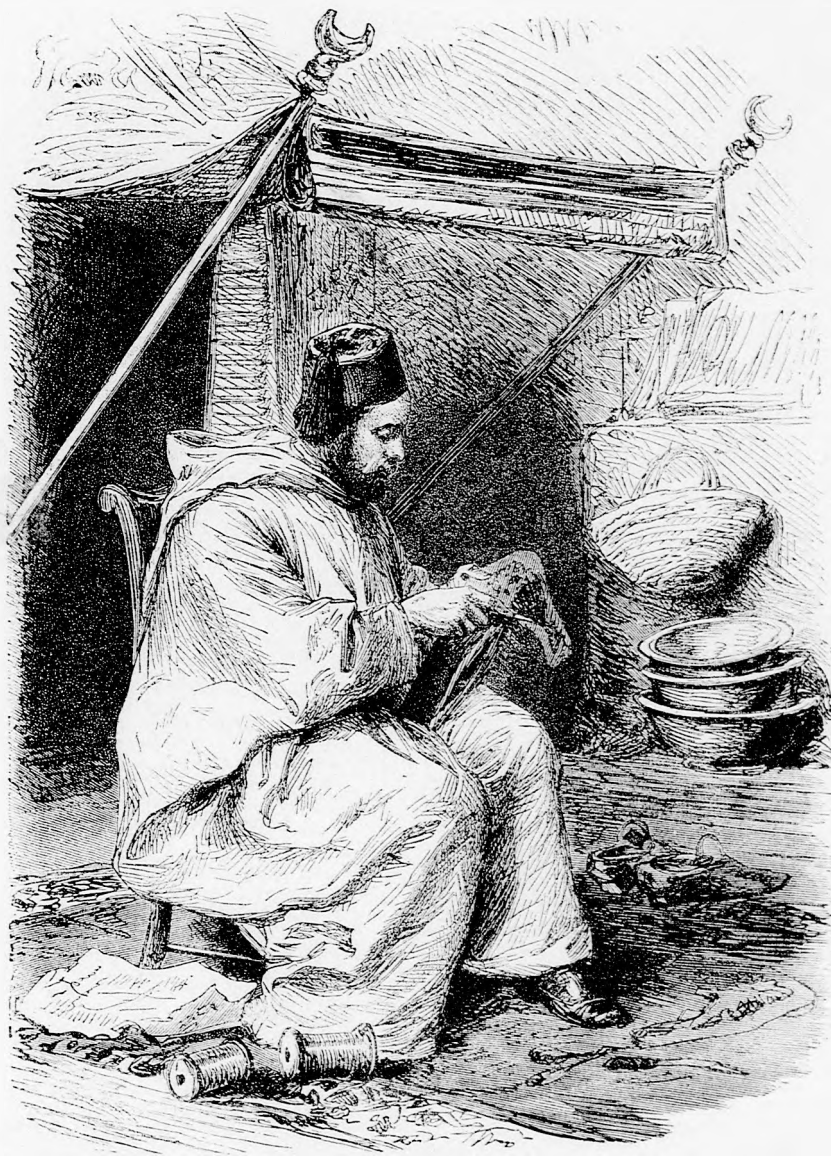
ti nem
ott sok
log, —
e bor-
s!
Hogyan,
szeret-
a Buda-
men-

Oh sze-
. mert
hogy ja-
lenne
mulnánk
s dolgo-
de kü-
ez a vá-
szomorú
a reám

am, hogy
a ott vesz-
iktségben
idegen-

m aztán,
em fogsz

s leszek
ugy lesz.

TÖRÖK VARGA. (Lásd a 124. lapon.)

(Folytatás a 116. laphoz.)

mint hajdan volt, mert veletek leszek, testvéreimmel.

— Oh, meglásd, milyen kellemesen fogjuk ott tölteni a napokat, szólt közbe Etelka. Ünnepeken majd a fiuk eljönnek értünk, aztán kísétálunk, megnézzük a szép nagy várost! Pompás lesz! Csak már ott volnánk!

Bohókás kis hugom már előre örült, mikor még nem is volt bizonyos, teljesül-e kívánsága. De szerencséjére nem reménykedett hiába, mert egy napon tudtukra adták, hogy mindnyájan Budapestre megyünk, készítsük el lassankint holmiainkat.

Megindult a készülődés, mert nemcsak szüleink, de mi magunk azt akartuk, hogy méltóan, illendően jelenjünk meg a fővárosban, ne nevéssenek rajtunk egyszerű falusi gyermekeken. Most történt először, hogy Etelka is igazán buzgalommal és kitértással ült varró asztala mellett s varrt, himzett reggeltől estig és még jó kedvű is volt hozzá. Blanka nyugodt és komoly volt, mint mindig, én pedig busultam, annál inkább, minél inkább közeledett elutazásunk napja. Még soha sem voltam messzire kedves, csöndes faluskánktól s nem tudtam megbarátkozni a gondolattal, hogy ezentul ne járhassek a szabadban, kertben, mezőkön, ne lássam hónapokig jó szüleimet! Azután néhánéha az is eszembe jutott, hogy egy olyan nagyvárosi nevelő intézetben bizonyosan sokkal szigoruabban veszik a leczkét, sokkal többet és nehezebbet kell tanulni, mint mi eddig szokva voltunk vidéki kis iskolánkban. De mikor erről beszél-

tünk, magam maradtam aggodalmaimmal; Etelka szokott gondtalanságával azt mondta, hogy majd csak boldogulunk valahogy, Blanka pedig majdnem gunyosan mosolygott s tudom, olyanformát gondolt, hogy ő bizony nem ijed meg semmiféle nehéz leczkétől. Igaza is volt s én előre tudtam, hogy hármunk között ő lesz a legjelesebb; nem is voltam féltékeny reá, mert már szinte természetesnek találtam, hogy ő mindenben fölülmuljon minket.

Végre megérkezett az indulás napja és sok köny és sirás között elbucszúntunk kedves szülőházunktól, hol eddig oly boldogan éltünk. Azt hittem, nekem fog legnehezebben esni az elválás; de csalódtam, legnehezebben vált el Blanka. Nem sirt talán annyira, de halálsápadt volt. Látszott, hogy szíve mélyében megszerette új otthonát s mikor én ezt láttam, még inkább megszerettem fogadott testvéremet.

A szomszéd városkában volt a legközelebbi vasúti állomás; nem sokára bent ültünk a vasúti kocsiban, a gép nagyot füttyent s a vonat megindult. Az utazás csakhamar fölvidított, szórakoztatott; nem sokára idegen tájakra értünk, melyeket még soha sem láttunk, s apácskánk, ki velünk jött, alig győzött felelgetni tömérdék kérdezősködésünkre. Még Blanka is fölvidult és halkán így szólt hozzám, amint a kocsi ablakánál egymást átölelve kinézegettünk:

— Mennyire másképp volt, mikor ugyanezen az uton jöttem! Soha sem fogom meghálálhatni, amit érettem tesztek.

Minden baj nélkül megérkeztünk Budapestre s miután éjjel a vendéglőben megpihentünk, másnap reggel beléptünk az intézetbe. Ugyancsak dobogott ám a szívünk, mikor beléptünk a ház kapuján s még Etelkának is elmúlt a kedve a nevetéstől, mikor elérkezett a pillanat, hogy idegen helyen, idegen emberek közt folytassuk életünket. Milyenek lesznek tanítónk, milyen lesz igazgatónők, — nem fogjuk-e nagyon is keservesen tapasztalni, milyen jó dolgunk volt eddig otthon jó szüleink házában? Erre gondoltunk mindhárman, amint a szépen butorozott teremben vártuk az igazgatónő megjelenését.

Végre megjelent s mi hol sápadoztunk, hol elvörösödtünk zavarunkban, — igazi vadóc falusi gyermekek voltunk. De félelmünk nem tartott sokáig. Az igazgatónő sajtószerű meggyerő modorral birt; szigorúnak és mégis rendkívül jónak látszott, félig tréfált, félig komolyan beszélt velünk s alig néhány perc múlva már egész jó barátok voltunk, úgy hogy mikor apácska végre bucsut vett tőlünk, busultunk ugyan, de mégis jóformán meg voltunk nyugtatva. Bucsuzól apácska még így szólt:

— Kedves gyermekeim, aztán igyekezzetek, hogy jó híreket halljak felőletek. (Folytatása következik.)

KÉP-REJTVÉNY.

A FÖSVÉNY EMBER PAPUCSA.

— Keleti mese. —

VOLT valamikor hajdanában a nagy Mezsopotamiában, Bagdad híres városában egy öreg kereskedő, akinek Abukazen volt a neve. Tömérdek kincset gyűjtött életében s nem volt se fia, se lánya, mégis olyan fösvény volt, hogy akármelyik koldus sem járt foltosabb, kopottabb ruhában s bizony ő maga sem tudta volna megmondani, mikor vette akantsát, melyet a zsír és piszok már úgy ellepett, hogy meg sem lehetett volna mondani, milyen színű volt valaha.

De a legfuresább volt a papucs, a melyben járt. Tíz esztendő óta viselte és híres Bagdad városának valamennyi csizma-foltozója belefáradt a rongyos papucs foltozásába; sárga, fekete, piros bőrdarabkák voltak rajta egymás hátára varrva s a szomszédok mindnyájan nevettek és ha nagyon foltos, ütött-kopott Jologra hasonlatot akartak mondani, mindig csak azt mondták:

— Olyan, akár az Abukazen papucs!

De a vén fősvény nem törődött a szomszédok gunyolódásával, hanem csak hordta tovább a papucset és ha kiszakadt, megint csak új foltot rakatott reá.

Történt egy napon, hogy egy másik szerencsétlen kereskedőnek minden holmiját elliczítálták s Abukazen is ott volt a vevők között. Meg is vette mind, ami eladó volt, potomáron és néhány nappal később drága pénzen eladta, úgy hogy nagy nyereségre tett szert s e fölött igen jó kedve támadt. Sokáig törte a fejét, mit csináljon örömeiben? Megvendégelje-e barátait, vagy adjon pénzt a szegényeknek? Utóljára is így szólt magához:

— Az ám! Majd én másokra pazarolom a pénzemet! Csinálok magamnak egy jó napot, — elmegyek a fürdőbe.

Ezt a gazdag fősvény már nagy pazarlásnak tartotta, mert még a saját egészségére is saj-

nálta a költséget. De mivel most váratlanul oly nagy nyeresége volt, hát mégis csak rászánta magát.

TÖRÖK LOVAS CSAPA (Lásd a 124. lapon.)

A fürdő előcsarnokában találkozott egy régi ismerősével, kit már jó ideje nem látott s ki így szólt hozzá:

— Nini! Még mindig az a papucsod van, amelyet három esztendővel ezelőtt láttam a lábadon. Ugyan, kedves barátom mért nem vásárolsz már újat? Hiszen kicsufol az egész város. Ilyen gazdag ember és oly foltos papucsban jár!

— Oh . . . gondoltam már rajta . . . de ugy találom, hogy még eltarthat egy kis ideig.

— Bizony ugy látom, kedves barátom, nem lesz addig új papucsod, míg én nem veszek neked. Pedig én szegény ember vagyok.

A vén fősvény ezalatt már levetette papucsát, ruháját és bement a fürdőbe. Kevéssel utána érkezett a fürdőbe a város bírása is, akit azért nem szeretett Abukazen, mert mindig faggatta, mikor ad már valamit a szegényeknek, mint a többi gazdag kereskedők teszik.

Abukazen, megelégtelve a fürdő, most is hamar ott hagyta a bírót és ki-

ment az előcsarnokba, hogy felöltözzék; de papucsát hiába kereste, azt valaki félrelökte a sarokba; helyette egy pár szép új papucs feküdt ott előtte.

— Nini! Egy pár új papucs! Bizonyosan az én kedves jó barátom vette számomra! No lám! Én azt hittem, hogy csak tréfál és ő valóban vett nekem új papucsot. Ki hitte volna?

Ezt bizony senki sem hitte volna, maga a vén fősvény sem, ha kissé jobban utána gondol; de fősvénységében annyira megörült az új papucsnak, hogy minden habozás nélkül felhuzta és hazament.

— No, most már legalább tiz eszten-deig nem kell papucsra költenem! mondá magában. Ez már pompás dolog.

Nem sokára azután a bíró is kijött a fürdőből s felöltözött, de amint a papucsát kereste, nem találta sehol. A szolgák is keresték, kutatták, de hiába, — nem találtak egyebet, csak egy pár rettentően foltos piszkos papucsot, melyről azonnal tudták, hogy az nem lehet másé, mint az Abukazené.

— Ejnye gonosz vén fősvénye! kiáltott a bíró haraggal, hát még ilyenre is vetemedik? Ellopja a más papucsát! s itt hagyja ezt a folton-foltot! Rögtön siesse-tek utána és hozzátok élémbe.

A szolgák még utközben elcsipték Abukazent és visszavezették a bíró elé. A fősvény ember szabadkozott, mentegetőzött, de a bíró kérlelhetetlen volt és végül így szólt:

— Mind hiába, ezért lakolnod kell. Választhatsz: vagy börtönbe csukatlak, vagy fizetsz száz aranyat a szegények javára.

A vén fősvény jajgatott, sopánkodott, de az mind nem használt, le kellett fizetnie a nagy birságot, ha nem akart tömlöczbe vándorolni. Azon a pénzen akár ezer pár új papucsot is vásárolhatott volna.

Sápadtan a boszuságtól sietett Abukazan haza s a szerencsétlen pár papucsot mérgeesen bedobta a kertje közelében folyó patakba.

Nem igen messzire halászok voltak a parton és épen kivetették hálójukat. Az egyik halász egyszerre érzi, hogy valami nehéz huzza a hálóját. Nagy örömmel felkiált:

— No ma lesz ám jó vásár! Ugyan-csak kövér halat fogtam!

De amint kiemelte a hálót és megnézte a kövér halat, majd megpukkadt boszuságában, mert amit fogott, az nem hal volt, hanem egy pár ócska, foltos pupucs!

— Hiszen ez annak a fősvény Abukazennek a papucsa! szólt az egyik halász nevetve.

— Igen? szólt a másik boszusan. No várj, gonosz fősvény, majd visszafizetem én neked ezt a tréfát.

Ezzel fogta a papucsot és Abukazen boltja elé sietett, itt pedig kileste, mikor épen senki sem volt közel s egész erejéből bedobta a papucsot a boltba, épen egy rakás drága üveg és porcellán portéka közé, úgy hogy sok becses serleg, tál csörömpölve hullott a földre és izzéporrá tört.

Abukazen majd holtra ijedt, aztáu haját tépte boszuságában a nagy kár miatt. Mikor végre lecsillapult, így szólt:

— Szerencsétlen papucsek! Már százszorosán megfizettem az áratokat, hogyi ly soká tartottalak. De több kárt nem fogtok már okozni, mert eláslak mélyen a földbe.

Kiment a kertjébe s ott egy félreeső zugban mélyen elásta a papucset, aztán megnyugodva tért vissza.

Volt azonban Abukazennak egy irigy szomszédja, ezt boszantotta a vén fősvény gazdagsága s mindig leste, hogy okozhatna neki kárt és kellemetlenséget. Ez az irigy ember megleste, amint Abukazen ott a kertben áskált és nagy meglepéssel visszatért.

— Valjon mit örül az a vén fősvény? gondolá az irigy szomszéd. Nem lehet egyéb, mint hogy valami elásott kincset talált. No megállj, nem fogsz sokáig örülni,

És az irigy ember rögtön szaladt a bíróhoz s bejelentette neki, hogy a gazdag Abukazen nagy kincset talált kertjében. A bíró azonnal hivatta Abukazent s így szólt hozzá:

— Tudod-é, mi a kötelessége annak aki kincset talált? A hatalmas zultán azt parancsolja, hogy minden talált kincs fele őt illeti.

— Tudom, felelt Abukazen csodálkozva. De hát mi közöm hozzá?

— Mi? Oh, te gonosz fősvény! Azt hiszed, nem tudom, hogy nagy kincset találtál? Rögtön valld be és add ide a felét.

Abukazen szabadkozott, hogy ő nem talált semmiféle kincset s elmondta, hogy csak azt a szerencsétlen pár papucset ásta el a földbe. El is mentek vele oda a kertbe s Abukazen kiásta a papucset. De a bíró nem hitt neki és így szólt:

— Oh, ismerem én az ilyen ravasz-ságot! Ezt előre elkészítetted, hogy legyen mit mondanod, ka kisülne gonoszságod. Most tehát azt mondom, add elő a kincset, vagy börtönbe vettetek.

Hasztalan volt a vén fősvény minden beszéde, be akarták börtönözni és utoljára csak úgy menekült, hogy ismét száz aranyat fizetett váltságdíjúl.

Abukazen majd kiugrott a bőréből mérgében s már alig tudta, mit csináljon azokkal a papucsekkel. Mikor besötételt, folkapta a papucsekot és bedobta a piac közepén levő kutba.

Másnap azonban az emberek csodálkodva tapasztalták, hogy a kut nem ereszt többé vizet. Hiába erőlködtek, nem jött a csőből egyetlen cseppecske sem. Utoljára fölbontották a kutat, s megvizsgálták és rátaláltak a bajra: egy pár ócska papucsek szorult bele a csőbe. Mindjárt ráismertek.

— Ez az Abukazen papucsa!

Megint a bíró elé vezették, aki szigorú büntetést mért rá azért a hallatlan gonoszságért, hogy a nyilvános kutat elrontotta. A fősvény ember megint nem menekülhetett másképp, mint hogy ismét száz arany büntetést fizetett. A papucset pedig újból visszakapta.

Abukazen most már egészen meg volt rémülve s könyörögve monda a bírónak adjon neki jó tanácsot, mit tegyen a papucsekkel, mert hiszen ha ez tovább így megy, nemsokára koldusbotra jut. A bíró mosolyogva felelé:

— A templom előtt üldögél egy szegény öreg koldus, add neki a papucset és hozzá jó ajándékot; ő majd gondoskodik,

hogy aztán több baj ne legyen a papucs miatt.

A fősvény ember úgy tett, miként a bíró mondá, és így végre megszabadult a szerencsétlen papucsoktól. És azontul aztán vigyázott, hogy fősvényeségből többé ilyen bajokba ne keveredhessék.

FIAS TY Ú K.

(Képpel a czimlapon.)

Kis Pistúka ringatózik szépen
Ide-oda a kiesi bölesőben.
Egyszerre csak hall valamit: mi a mi?
»Tok, tok, jertek!« »Szaladunk már, pi pi pi!«

Kis Pistúka lehajolva, ni mit lát?
Először is kendermagos bóbítát,
Óreg tyúkot a bóbíta végibe,
Körülötte néhány pelyhes kis csibe.

Még tavasz sines, még oda kint hideg jár,
Idebent a kis csiriske típeg már.
S mire enyhébb lesz az idő, pipikék,
Tollak lettek ti rajtatok a pihék.

Akkor aztán nem maradtok egy helyben,
Kapargáltok az udvaron, a kertben,
És mikorra beköszönt a meleg nyár —
Kis csibékkal ti is jártok-keltek már.

TÖRÖKÖK OTTHON ÉS A CSATÁBAN.

(Képpel a 117. és 120—121. lapokon.)

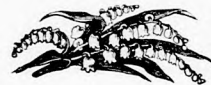
SOKAN voltak az én kis olvasóim között is, akik nem igen régen, mikor a mi jó szomszédaink, a törökök, véres háboruba bonyolódva, nemes-szívüleg adakoztak a szegény sebesült vitézek javára s bebizonyították rokonszenvüket a szeren-

csétlenek iránt. Azóta is, tudom, érdeklél olvasgattátok, ha néha-néha a török népről és szokásairól irtam.

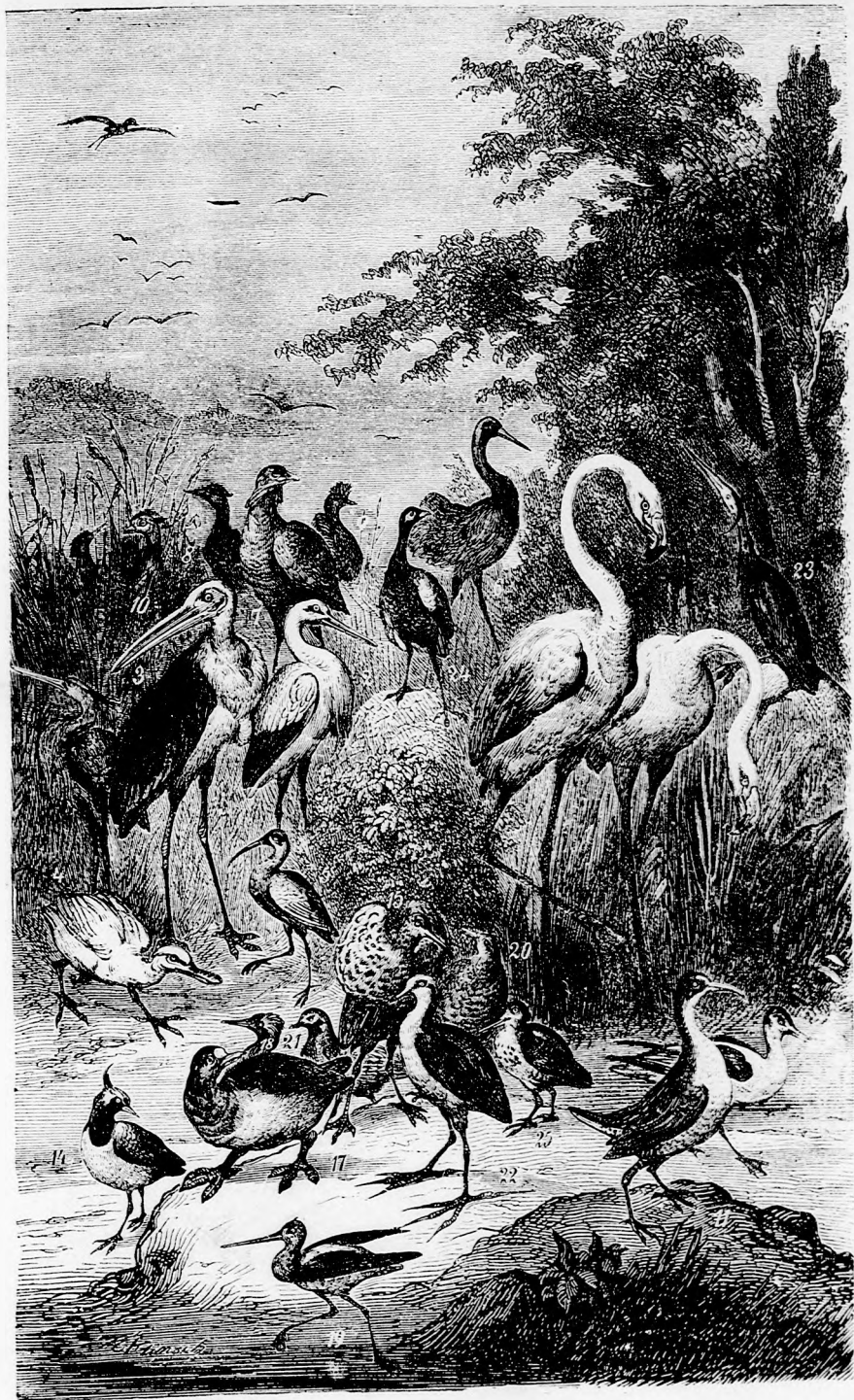
Hajdanában, kétszáz esztendővel ezelőtt persze máskép volt a dolog, akkor a török még ellenségünk volt és sok ezer hős magyar vitéz esett le a törökök elleni harcokban. Budavárában török basa uralkodott, úgy mint hazánk több más részeiben s akkor bizony nem sajnáltuk volna, ha valaki bántja őket. De az már régen elmúlt és most jó barátok vagyunk, akiknek nincs okunk egymásra haragudni.

A törökök mindig igen bátor katonák voltak s régebben az volt legnagyobb örömük, ha háboruba mehettek. De most már békésebbek s ha őket nem bántják, ők is csöndesen végzik mindennapi munkájukat, szántanak vetnek és mindenféle mesterséget folytatnak épen úgy, mint mi. A török városokban a mesteremberek leginkább nyitott boltokban szeretnek dolgozni, úgy hogy félig az utcán vannak, mindenki láthatja őket munkájoknál; a járókelők zaja a csöndes vérü törököt épen nem háborgatja, mert egyik főtulajdonságuk az, hogy minden kíváncsiságot nagyon le tudnak győzni s igen helytelen dolognak tartják valamit megbámulni vagy valamibe beleszólani, ami másoknak a dolga.

De ha a zultán parancsa szól, akkor minden török fegyvert ragad, még ha nem katona is. A fegyverforgatásban mindnyáján ügyesek, mert még nagy béke idején is többnyire fegyvert viselnek, az övükben pisztolyt, handsárt (hosszu éles kést) melyek arannyal, ezüsttel vannak kiverve és nem ritkán igen nagy értékűek. Lóháton is jól megülnek, akár a magyar huszár s büszkén vágatnak az ellenség elé.

TERMÉSZETRAJZI FÖLADVÁNY.

Nevézétek meg név és faj szerinti e madarakat. Könnyelbség okáért minden csoportot vagy példányt megszámoztam.

F. b.

zám.

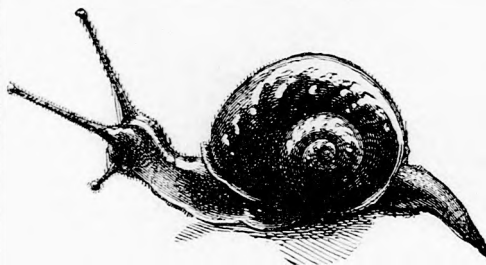
ekkel
nép-

l ez-
kkor
sok
ökök
örök
több
junal-
De az
átok
ásra

kato-
gna-
ttek.
nem
den-
k és
épen
an a
ltok-
ig az
öket
öndes
mert
nden
ozni s
lamit
ólani,

kkor
nem
mind-
béke
k, az
i éles
nnak
kütek.
agyar
g elé.

CSIGA-DAL.

CSIGA-biga, kicsi bábú,
Jöjj ki, jöjj ki a szobádbul;
Bogár úrfi kérdezi:
Adsz-e szobát bérbe ki?

Csiga-biga, lusta lomha,
Mássz' fel, ha tudsz, a halomra.
Ott a sárga saláta,
Ne keresgélj hiába!

Csiga biga csupasz bőre,
Szégyeld magad, te kis póre!
Jöszte megyünk Pestre fel,
Neked szabó-mester kell!

Csiga-biga, jó férgecském
Játszogatassunk szép kettecskén.
Mi is az a pontocska,
Szarvodon a gomboeska?

Csiga, biga szegény kába,
Eredj vissza a szobádba;
Csak nyitva ne felejtse,
Mert a tolvaj bemehet.

BÖMBÖLŐ OROZSLÁN.

(Képpel a 128. lapon.)

RITKÁN történik máskor, mint az éj
esőndes óráiban, hogy a sivatagok
királya, a hatalmas oroszlán, oly féktele-
nül haragos arcot mutasson, mint a hogy
e rajzon látjuk. Ki-ki sétál ugyan az
oroszlán nappal is rejtekéből, de ilyenkor
ritkán hallatja hangját; mikor azonban
leszáll az éj s a hatalmas vadállat éhesen
megindul préda után, akkor aztán föl-
hangzik bömbölése.

Aki csak ketreczbe zárt oroszlánt
látott és hallott, alig képzelheti, milyen
a szabadon, vadon élő oroszlán bömbö-
lése; az utazót, aki először hallja, leirha-
tatlan rémület lepi meg. Néha ugy hang-
zik, mint a menydörgés, amit az is okoz,
hogy az oroszlán többnyire lehajtja fejét
a földre bömbölés közben, a föld pedig
messzire elvezeti a hangot, néha egy mért-
földnyi távolságra is. Mikor e szörnyű
ordítás hallatszik, a különböző állatok
ijedten fölgráznak és igyekeznek men-
külni, a biztos helyen levő háziállatok
nyugtalankodnak s még a leopard, hiéna
és más vérengző fenevadak is félénken
meglapulnak s csak azt lesik, melyik
oldalról jön a hang, hogy tudhassák, merre
kell futniok. Mert ha idejekorán nem
sikerül menekülniök, akkor végök van,
az oroszlán utóléri a leggyorsabb álla-
tot is.

Az oroszlán hangjához csak egy
állat hangja hasonlít, még pedig a —
struczmadaré. A strucz hangja persze
nem oly erős, de ha egész közélről jön,
megcsalja a tapasztalt vadászt is és már
sokan ijedten futásnak indultak azon
hiszében, hogy sarkukban van az orosz-
lán; csak messziről vették észre, hogy az
ártatlan struczról ijedtek meg.

Azt hiszem, senki sem kívánczik
nagyon utána, hogy az oroszlán borzasztó
bömbölését hallja. De mégis történt egy-
szer, hogy egy ember nagyon megörült az

oroszlán hangjának; ez pedig így történt:

Egy tengeri hajón szép nagy oroszlánt vittek Afrikából Európába. A matrózok közül különösen megszeretett az oroszlán egyet, ki sokszor járt a ketrecz körül és jó falatokkal kedveskedett az oroszlánnak. Ez a matróz egy napon valami gonosz csinyt követett el s a kapitány kemény büntetést szabott rá, azt, hogy megkorbácsolják. Ezt véletlenül épen az oroszlánketrecz közelében tették. A vadállat, amint észrevette, hogy kedvenczét bántják, dühösen fölugrott s nyugtalanul járt felső alá szűk börtönében, aztán iszonyu ordítással neki feszült a rostélynak, hogy kiszabaduljon s kedvenczének segítségül mehessen. A kapitány látta ezt és félvén, hogy az oroszlán kitör, elengedte a büntetés többi részét. Az oroszlán csak akkor nyugodott meg, mikor a matróz edament a ketreczhez és nyájas szavakkal csitította. Azontul aztán még jobb barátok voltak s a matróz bántatlanul járhatott bent az oroszlán ketreczében is.

A NEHÉZ LECZKE.

(Képpel a 116. lapon.)

- »No tudod már a leczkédet?
Hadd hallom hát, kis hugom!«
- »Milyen kérdés! Mondám néked
Hogy a leczkém jól tudom!«
- »Jó, jó. Halljuk hát a szép szót:
A Tisza hol is ered?«
- »A Ti . . . Tisza? . . . jaj, hogy is volt? . . .
Ne kérdezz ily nehezet!«
- »Furesa, furesa, nagyon furesa —
Két órája ezt nyögöd«
- »Jaj ne szídj meg, kedves Julesa . . .
Hát ered a — hegy mögött.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVI. köt. 5-ik számában közölt betűrejtvények megfejtése

„Zalatna. Sparta.“

Helyesen fejtették meg: Kóczán Gábor, Hirsch Gyula, Károlyi Gyula, Kaudersz Ilka és Ella, Weisz Alice és Emilia (részben), Geiger Irén, Hanzély László, Wolkenberg Gizella, Teszáry Leczika, Voyta Ilon, Buday Emma, Schlesinger Mór és Rudolf, Irsay Andor, Ágoston Anna és Károly, Balogh Margit (részben), Scherz Sándor, Miavecz Margit, Székely Gyula és Béla, Bíró Irén, Reicher Irma és Paulovics Amália, Schön Gizella és Izidor, Holtzer Tivadar, Schweiger Imre és József, Weisz Róza, Mari és Károly, Eichner Teréz és Janka, Für Anna, Nagy Aladár, Balassovics Alice, Memich János, Deutsch Ödön, Pilsák Rudolfine, Reich Aladár és Vidor, Pfeffer Ernő, Sándor és Béla, Szentirmay Béla, Kohányi Irma, Győző és Kálmán, Schön Lina és Bruks Ignác (részben), Ruisz Teréz és Antal (részben), Dallos Paula, Dietl Gusztó, Weisz Lajos, Jacobi Riza és Lajos, Kanitz Iona és Géza, Mandel Emma és Józsi, Kovács Dezső, Weisz Nándor, Jurenák Vilma, Veisz Andor és Viktor (részben), Blaskovics Ilma, Börzsöny Klémike, Brusch Irma, Kirinyi Zulima, Doletsko Irénke.

A »KIS LAP« XVI. köt. 6-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

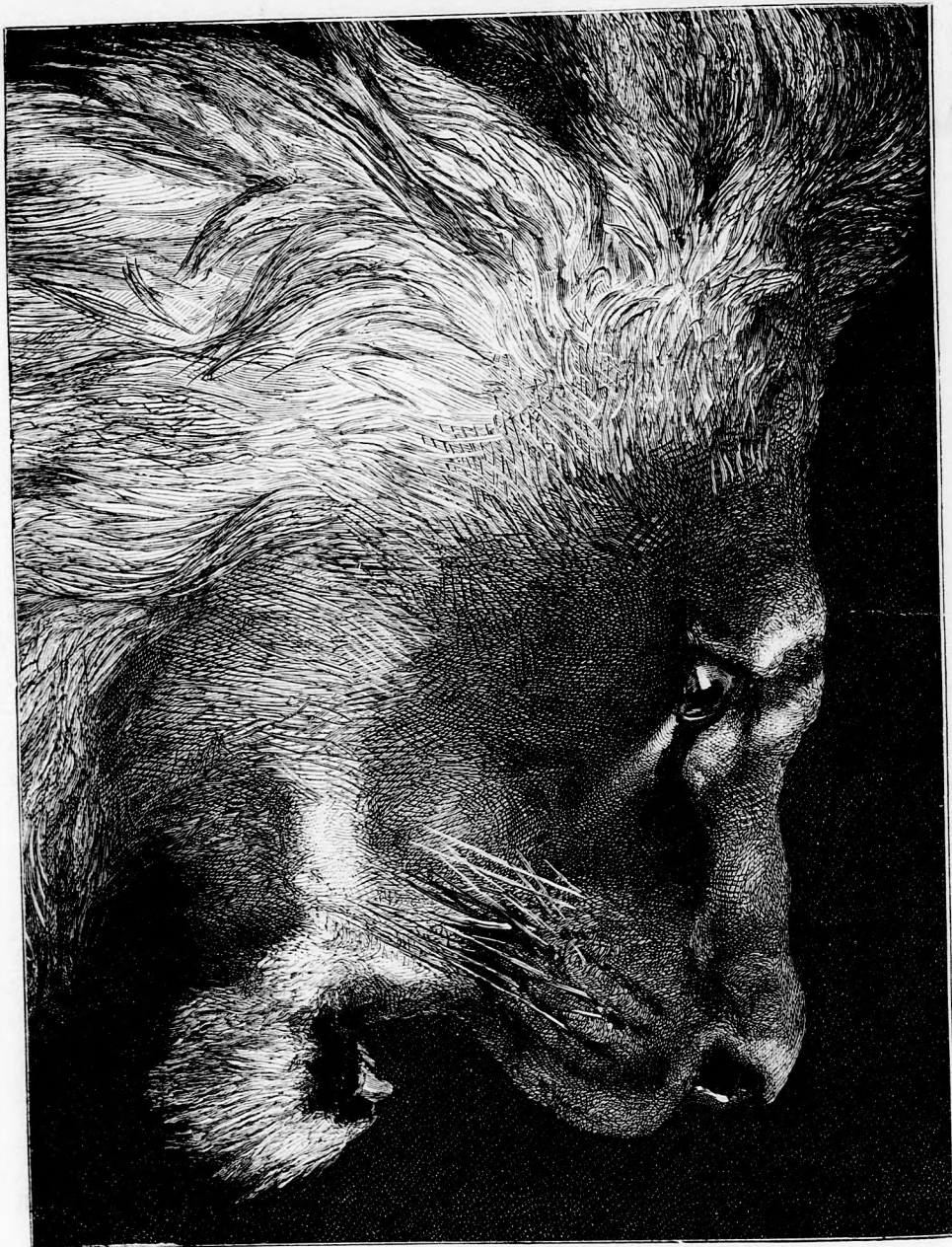
„Határ.“

Helyesen fejtették meg: Pfeffer Ernő, Sándor és Béla, Schön Flóra és Klein Gyula, Fülöpp Regina és Kálmán, Dallos Paula, Kanitz Iona és Géza, Liphay Béla, Lengyel Sándor, Abelsberg Simon és Albert, Balassovich Alice, Maresekényi Ottmár, Miavecz Margit, Floderer Jenő, Bayer Ede és Manó, Weisz Nándor, Hertelendy Lóra, Mandel Emma, Józsi, Ede és Lipót, Mikosevics Mariska, Blaskovics Ilma, Grossmann Hermann és József, Brusch Irma, Kóczán Gábor, b. Wasmer Hajnalka, Szily Margit, Péter Gyula, Steinberg Alfréd, Ruisz Teréz és Antal, Józsa László, Kabina Módeszta, Weisz Emilia, Auer Teréz és Albert.

A »Kis Lap« XVI. köt. 6-ik számában közölt találós mese megfejtése:

„Egy másik macska, mely az ablakon benéz.“

Helyesen fejtették meg: Balassovich Alice, Leipziger Margit, Molnár Jenő, Kationa Pista, Blaskovics Ilma, Kóczán Gábor, Steinberg Alfréd, Weisz Emilia.

BOVBÖLŐ OROSZLÁN. (Lásd a 126. lapon.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Budapest 1879. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.